

"Böyle hayvanlar için bu kelimât-ı mukaddese tercüme ve tahrif edilmez ve tehcir edilmezler; bu tahkire karşı titreyen mezaristandaki ehl-i kuburu aleyhlerine döndürmektir,.. " ifadesini nasıl anlamalıyız?

Müslümanlar, senelerce dili ve coğrafyası farklı kavimlerden olmasına rağmen, ümmetin müşterek paydası ve ortak dili olan İslamın nişanelerini muhafaza etmişlerdir. Dünyanın neresine gidilse, bir parola ve alamet olan ibadetin dili hep aynıdır. Bu fasl-ı müştereki kabirde yatan ecdadımız yaşatmıştır. Bizim de şimdi onlar gibi yaşatmamız iktiza ediyor.

Şayet birkaç dinsiz ve ırkçı istedi diye asırlık dilimizi imha eder isek, kabirde yatan ceddimizi incitmiş oluruz. Mahşerde hepimizden hesap sorarlar. Bir kaç dinsizin dostluğuna bedel, bütün ecdadımızı aleyhimize almış oluruz.

Ayet ve hadislerin kudsî lafızları cild gibidir. Namazda ve ezandaki gibi ayet ve hadislerin mübarek lafızları, mânâ-yı örfilerine alem ve nam olmuşlar. Alem ve isim ise değiştirilmez. Yani lafızlar mânânın ismi ve alemi olmuştur, ikisinin ayrılması kabil değildir. Ezan nasıl dünyanın her yerinde aynıdır değişmez ise, ayet ve hadislerin lafızları da aynı şekilde değişmez. Türk hacılarının Mekke'de ezanı duyduklarında "*Araplar ezanı Türkçe okuyor!..*" demeleri bu mânaya latif bir işarettir. Ezanın mübarek lafızları âdeta mânâ ile aynı dereceye gelmiş, bu yüzden ezanın Türkçeye çevrilmesi cinayettir.

Ezan doğrudan doğruya bütün İslâm âlemine taalluk ettiği için, asr-ı saadetten günümüze kadar bütün Müslümanların bağlandığı nuranî bir zincirdir. Bu zincirleri koparmaya ve tahrip etmeye çalışanlar büyük bir aldanma içindedirler.

Çanakkale'de iki yüz elli bin insanımız vatan ve din için hayatlarını feda etmişlerdir. Şimdi biz kalkıp vatani ve dini birkaç dinsizin hatırı ve dostluğuna feda etsek, o iki yüz elli bin şehidin hepsi bizden davacı olmazlar mı? *Zira hayat sadece bu dünyaya mahsus değildir.* Hakiki ve ebedî olan âlem-i ahirettir. Öyle ise ceddimize ve şehitlerimize mahşerde hesap vermemek istiyorsak, biz de onlar gibi dinimize ve şairlerimize sahip çıkmalıyız.

İkinci bir mânâ; bizim örf ve an'anemizin en büyük senet ve vesikaları tarihimiz ve mezar taşlarımızdır. Şimdilerde birkaç dinsiz ırkçının dediği gibi, bizim ceddimiz ve kültürümüz Cengiz ve Hülagu değildir. Şayet bizim ceddimiz ve örfümüz Cengiz ve Hülagu'dur dersen, bütün tarih ve mezar taşları senin aleyhinde konuşur ve seni susturur, demektir.